

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21656/2023
23.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, оба из ..., чији је заједнички пуномоћник Витомир Жунић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Данко Укропина, адвокат из ..., ради враћања датог, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 260/23 од 28.03.2023. године, у седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 260/23 од 28.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 260/23 од 28.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 260/23 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 27/20 од 05.04.2022. године, којом је обавезана тужена да тужиоцима исплати 14.316,17 евра, у динарској противредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на евре од 17.01.2022. године до исплате, одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцима исплати преко досуђеног износа до тражених 77.440 евра, у динарској противредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на евре од 17.01.2022. године до исплате и обавезана тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати 735.246,00 динара. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђено допунско решење Вишег суда у Новом Саду П 27/20 од 14.11.2022. године, којим је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка који су настали до повлачења тужбе као у поднеску тужилаца од 18.11.2019. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је у делу којим је одбијена жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 27/20 од 05.04.2022. године у усвајућем делу, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, након оцене неоснованости приговора пресуђене ствари и оцене као претходног питања у смислу члана 103. Закона о облигационим односима да је ништав уговор о купопродаји од 24.12.1998. године, закључен и оверен пред Општинским судом у Новом Саду Ов1 25285/1998 између пок. супруга тужене ГГ, као продавца и тужилаца као купаца, чији је предмет кат. парц, бр. .., површине 704/5026 иделаних делова, виноград ..., уписана у зкњ.ул. бр. .. КО ... као државна својина са правом коришћења продавца, јер је, код утврђења да на парцели није било започете градње стамбеног објекта како је наведено у уговору, противан члану 7. Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник РС" бр. 44/95 и 16/97), обавезана тужена да тужиоцима у смислу члана 104. ЗОО и члана 212. Закона о наслеђивању, као последицу ништавости уговора, исплати износ купопродајне цене непокретности коју је њен правни претходник од тужилаца примио (28.000 DEM, конвертован у EUR према непроменљивом званичном курсу 1EUR=1,95583 DEM - 14.316,17 евра).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је Врховни суд применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.09.2015. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 14.316,17 евра, у динарској противвредности.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**